

Louis Armstrong

COLUMN JULIËTTE VAN DER HULST

De echo van Louis Armstrong

De zachte stralen van een prettig najaarszonnetje kietelen mijn gezicht. Het is terrasweer vandaag en de weerman heeft gezegd dat het vanaf morgen koud en guur wordt. Dus pik ik de laatste warmte van het jaar nog even mee. Op enkele meters van mijn tafel vechten mussen en een spreekw om de broodkruimels die ik daar zojuist heb uitgestrooid. Mij wordt een glas wijn voorgezet, gevolgd door een nieuw mandje stokbrood. Ik werp de vogels nog wat stukjes brood toe en lees de krant. Binnen bezingt Louis Armstrong zijn 'wonderful world'.

Mooi liedje. Verveelt ook niet.

Mijn oog valt op een artikel over wat er mis is met de woningmarkt in Nederland. Niet dat me dat zo interesseert, maar blijkbaar spreekt de foto van de geïnterviewde hoogleraar mij aan. De man lijkt als twee druppels water op de leider van het jeugdelftal waarin ik vroeger voetbalde.

Zorgeloze zaterdagen waren dat. Zalig!

Starters komen nog steeds moeilijk aan een koopwoning, zegt de professor. De prijzen zijn veel te hoog en met het huidige (te lage) bouwtempo komt daar voorlopig geen verandering in.

Lullig voor die jongeren, denk ik.

Verder lezend blijkt er meer mis met de woningmarkt. Zo waarschuwt de professor voor beleggingshypotheek.

Te riskant.

Ik weet niets van beleggingen en beurskoersen en snap al helemaal niets van zijn uitleg. Heb ook geen zin me erin te verdiepen. Ik ben sowieso nooit geïnteresseerd geweest in geldzaken. Ik ben van het type dat zijn geld al jaren trouw op een gewone spaarrekening stort. Mijn beste vriend vindt dat dom, zeker met die lage rentes van de laatste jaren. "De bank lacht zich rot", zegt hij.

Ik vind het vooral erg gemakkelijk.

Het laatste deel van het artikel gaat over de hypotheekrenteaftrek, door de journalist 'subsidie op woningbezit' genoemd. Die aftrek blijkt 'een versturende factor op de woningmarkt', lees ik. "Moet ie daarom niet op de helling?", vraagt de verslaggever. Terwijl ik de mussen en de spreekw nog een paar stukjes brood voer en aan mijn wijntje nip, hinkt de hoogleraar op twee gedachten. "Enerzijds kan het niet zo zijn dat mensen met lagere inkomens via belastingbetaling de villa's van de rijken sponsoren, anderzijds mogen we woningbezitters hun financiële zekerheden niet ontnemen", zegt hij. "Die mensen hebben zich in de schulden gestoken. Afschaffing zou dan ook alleen verantwoord zijn als het geleidelijk gebeurt."

Terwijl de hoogleraar nog iets roept over 'zachte landing' en over 'afschaffing voor alleen de nieuwe gevallen', vraag ik me af waarom ik het artikel eigenlijk lees. Ik voel de neiging opkomen om hardop 'Lekker belangrijk' te zeggen, maar slik die woorden in.

Want misschien is het allemaal ook wel erg belangrijk. Alleen, het raakt me niet. Ik heb me nooit in hypotheek, beleggingen en te hoog geprijsde koopwoningen verdiept. Ik heb me daarin ook nooit hoeven verdiepen.

Want ik húr.

Of liever gezegd: wij huren. Wij hebben geen schuld voor dertig jaar, de beurskoersen kunnen ons niets schelen, wij hoeven geen geld te reserveren voor onderhoud en reparaties, wij hoeven die werkzaamheden ook niet zelf uit te voeren en, ook belangrijk, wij voelen ons vrij om te gaan en te staan waar we willen. Als wij willen verhuizen, zeggen we gewoon de huur op en zijn we weg. Wij hoeven ons geen zorgen te maken over de vraag of we een goede prijs voor onze woning krijgen.

Mijn vriend komt vanuit de huiskamer ons royale terras op. Hij zet nog een mandje stokbrood en wat nieuwe kruidenboter op de tafel en gaat naast me zitten. De mussen en de spreekw hebben gezelschap gekregen van een koolmeesje. De zon heeft er nog steeds zin in. "Het leven is mooi", zegt hij. Ik knik en hoor de echo van de stem van Louis Armstrong in mijn hoofd.

Juliëtte van der Hulst
Een tevreden huurder